உருகிப் புறப்பட் டுலகை வலம் வந்து
சொருகிக் கிடக்கும் துறைஅறிவார் இல்லை
சொருகிக் கிடக்கும் துறையறி வாளர்க்கு
உருகிக் கிடக்கும்என் உள்ளன்பு தானே

என்று திருமந்திரம் பாடுகிறது.

உலகம் முழுதும் திரிந்துசென்று, மனம் உருகியவர்களாக மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் எனப் பக்தி செலுத்தி, மனத்திலே இறையின்பம் பெறுகிறவர்களே சாமானிய மக்கள். ஆனால் இவர்களுக்குச் 'சொருகிக் கிடக்கும்' திறம் தெரிவதில்லை. அதைத் தெரிந்துள்ள ஞானிகள் மிகமிகச் சிலரே. அத்தகைய ஞானிகள்பால் தமது உள்ளம் அன்புமயமாகி உருகிநிற்கிறது என்று எல்லையற்ற ஆனந்தத்துடனே பாடுகிறார் திருமூலர்.

மனத்தைக் கொண்டு உலகளாவி நிற்கிற பரம்பொருளோடு தாமும் உலகளாவி நிற்கிற நிலை எத்தனைய பெரிய சாதனை!

ஞானிகளுக்கு இந்த மனத்தின் வல்லமை கைவந்த ஒரு பெருஞ் சித்தியாகும். இந்த அனுபவத்தை அடியார்கள் பலரும் மனமுருகிப் பாடியிருக்கிறார்கள். திருமுறைகளிலும் திவ்வியப் பிரபந்தப் பாசுரங்களிலும் பல பெரியோர்கள் இந்த ஆனந்தத்தை அழகுத் தமிழிலே பாடியுள்ளார்கள். இந்த அனுபவத்தைச் சித்தர்களும் பலவாறு பாடியுள்ளார்கள். சித்தர் பெருமானாகிய திருமூலர் இதை எப்படிச் சொல்கிறார்?

உருவிலி ஊணிலி ஒன்று மொன்றிலி
திருவிலி தீதிலி தேவர்க்கும் தேவன்
பெருவிலி பூதப் படையுடை யாளி
மருவிலி வந்தென் மனம்புகுந் தானே

உருவம் இல்லாத பரம்பொருள் அவன். ஊண் என்றால் நுகர்ச்சி. அந்த நுகர்ச்சி ஏதும் இல்லாதவனே அவன். எந்த ஒரு பொருளிலும் பொருந்தியோ, தோய்ந்தோ இல்லாதவனாகையினாலே, 'ஒன்றும் ஒன்று இலி'! ஆக்கமோ, கேடோ இல்லாதவன். அவனைவிடப் பெரியது ஏதும் இல்லையாதலின் 'பொருள் இலி' என்றார். அவனே மகாதேவன், தேவர்க்கும் தேவன்! அவனுடைய படைகள் பூதங்களே. மருவ இயலாத பான்மையிலே மனவாக்குகளில் தட்டாமல் நிற்கிற அந்தப் பரம்பொருள், எளிவந்து என் உள்ளே புகுந்துவிட்டான் என்று எக்களிப்பிலே பாடுகிறார் முனிவர்.

'மருவிலி' என்ற சொல்லை ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டும். மனத்தினால் மருவ இயலாத பொருள் மனங்கொண்டு உள்புகுந்தது என்றால், அது எத்தகைய சாதனை!

மனத்தில் தட்டாமல் நிற்கின்ற பொருள் ஞான சக்தியாகிய தலைவியின் அருள்கொண்டு, தாயன்போடு உள்ளத்திற்குள் வந்து அமர்ந்துகொள்கிறது. இந்தத் தலைவி மனோன்மணி என்று பெயர் பெறுகிறாள் சித்தர் இலக்கியத்திலே!

மனோன்மணிக்கு அபின்னா சக்தி என்று சித்தர்கள் விளக்கப் பெயர் தருகிறார்கள். தங்கத்தில் மாற்று இருப்பது போலவும், சூரியனில் வெயில் இருப்பது போலவும், இந்த அபின்னா சக்தி தலைவனை மருவி நிற்கிறாள். இவளே மனோன்மணி. திருமூலர் பாடுகிறார்:

வாயும் மனமும் கடந்த மனோன்மணி
பேயும் கணமும் பிறந்திட்ட பெண்பிள்ளை
ஆயும் அறிவைக் கடந்த அரனுக்குத்
தாயும் மகளும்நல் தாரமும் ஆமே

மனத்தின் மணி என்னும் இந்த மனோன்மணி, நீரிலே முளைத்த தாமரை நீரோடு ஒட்டாதது போல நிற்கிறாள். முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட சக்தி அவள்.

பேயாதி கணங்கள் அத்தனைக்கும் அன்னை அவளே. அவள் சிவனுக்குத் தாயாகிறாள். எப்படி? மனத்திலே சிவன்தோன்றுவதற்கு அவளே காரணமாக இருக்கிறாள். அவளுடைய செயலினாலேதான் இவன் நம்முள் எழுகிறான். எனவே 'தாய்' என்றார்.

சிவனுடைய முன்னிலையிலேதான் அவளுடைய தோற்றம் அமைகிறது. எனவே தாயாகவும், மகளாகவும் ஆகிறாள் அவள். அம்மட்டோ! சிவ சக்திகளின் கூடலிலேதான் உலகனைத்தும் தோன்றுவதாலே, நல்ல தாரம், நன்மனைவி ஆகிறாள் அவள்.

இவை எல்லாம், மனம் ஞானமயம் ஆகும்போது நடைபெறுகிற நிகழ்ச்சிகளாம். மனம் அத்தனை வல்லமைகளைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு, நிலத்தடியிலே நிற்கும் நீரைப் போல இயல்பு தெரியாமல் நிற்கிறது. நிலத்தைக் கிளறும்போது ஊற்றுநீர் சிறிக்கொண்டு வருவது போலவே, ஞானகுரு தோன்றி மாணவனுடைய மனத்தைக் கிளற வேண்டியிருக்கிறது. ஊற்றைத் தோண்டுவது போலே, மாணவன் தனது மன ஊற்றைத் தோண்ட ஆரம்பித்தால், தங்கு தடையின்றி மனத்தின் ஆற்றல்கள் ஒவ்வொன்றாகச் சுரக்க ஆரம்பிக்கும். உடம்புக்குள்ளே இருக்கின்ற அகவாசல்கள் திறக்கத் தொடங்குகின்றன.

வாசல்களைத் திறப்பது மனமேதான். ஆனால் அந்த இரகசிய இடத்தைக் காட்டுபவனே ஞானகுரு. கதவைத் திறப்பதற்குத் திறவுகோலை மட்டும் கையிலே கொடுத்தால் போதாது. திறவுகோலை எங்கே செருகுவது என்று அந்த வாயையும் அவனே காட்டித் தருகிறான்.

அந்த மனவாசல்களும், அவற்றின் வழியே செல்லும்போது ஏற்படுகிற அனுபவங்களும் எப்படிப்பட்டவை?

மூல நாடி முகட்டறை உச்சியில்
நாலு வாசல் நடுவே சிவாலயம்
மேலை வாசல் வெளியுறக் கண்டபின்
காலன் வாசல் கனவிலும் இல்லையே

மூலநாடி என்றால் எழுபத்தீராயிரம் நாடிகளையும் நடத்துகிற நாயகமான நாடி. இது சுழுமுனையே. அதன் முகட்டிலே உள்ள அறை என்பது, கபால உச்சியிலே இருக்கின்ற பிரம ரந்திரம் என்ற நுட்பம். அங்கே நான்குபுறமும் வாசல்கொண்ட சிவாலயம் அமைந்திருக்கிறது. அங்கே மேல் வாசலில் மனம் ஒன்றிநின்றுவிடுமானால், சச்சிதானந்தப் பெருவெளி காணலாம். அப்படிக் கண்டுவிட்டால் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு சித்திக்கிறது. காலனுடைய வாசல் திறக்காது. கனவிலும் இல்லை, மரண அனுபவம்!

மரணமிலாப் பெருவாழ்வை நமக்குத் தரவல்லது மனமேதான் என்பது சித்தர் வாக்கு. அதாவது ஆன்மபோதம் என்ற நிலை மாறிப் போய், சிவபோதம் என்ற ஞானக்களிப்புநிலை வந்தெய்துகிறது. இதை இன்னொரு பாடலிலே நன்கு விளக்குகிறது திருமந்திரம்:

அப்பிரில் கூர்மை ஆதித்தன் வெம்மையால்
உப்பெனப் பேர்பெற்று உருச்செய்த அவ்வுரு
அப்பினில் கூடியங்கு ஒன்றான வாறுபோல்
செப்பிடில் சீவன் சிவத்துள் அடங்குமே.

கூர்மை என்றால் உவர்ப்பு என்னும் சுவை. தண்ணீரிலே கலந்து நிற்கிற உவர்ப்பு, சூரியனுடைய வெம்மையினால் தனியே பிரிந்து உப்பு என்னும் வடிவத்தை எடுக்கிறது. மீண்டும் அந்த உப்பானது தண்ணீரிலே கலந்துவிட்டால் அதனுள் உப்பு கரைந்து மறுபடியும் தண்ணீராகிறது. இவ்வாறுதான் பதி, பசு, பாச இயல்புகள். இந்த இயல்புகள் எங்ஙனம் தொழிற்படுகின்றன என்ற சீவ இரகசியத்தை ஞானிகளின் வாயிலாகத் தெரிந்து உணர்ந்து வழிபட்டால், ஆன்ம போதமானது சிவபோதமாக மாறி, உப்பு மீண்டும் கடலிலே கரைந்து விடுகிறது.

இந்த மாபெரும் சிவபோத சாதனை அல்லது இறையின்பப் பேற்றை, மனத்தின் இயல்புகளைக் கொண்டு நடாத்தி, ஞானத் தொழில் புரிந்து, பெற்றுய்யலாம் என்று உறுதியளிக்கிறது சித்தர் இலக்கியம்.

★

# 14. இறையுணர்வில் மனமும் மொழியும் செயலும்

சித்தர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட எண்ணற்ற பல நுட்பங்களில் எல்லாம் மையமாக விளங்குகிற மாபெரும் நுட்பம், இறைவனுடைய தன்மை, மனத்தையும் சொல்லையும் கடந்து விளங்குகிறது என்பதாம்.

அப்படியானால் மனத்தையும் வாக்கையும் கடந்து நிற்பதை மனத்தினால் சிந்திக்க வேண்டும் என்றும், வாக்கினால் துதிக்கவேண்டும் என்றும், இலக்கியங்கள் பேசுவது எங்ஙனம், என்ற கேள்வி எழுகின்றது அல்லவா? இதற்கும் விடை கூறுகிறது சித்தர் இலக்கியம்.

வார்த்தையினால் சொல்ல முடியாத பொருளை வார்த்தைகளைக் கொண்டே வேதங்கள் மொழிகின்றன; ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் பாடுகிறார்கள்; சித்தர்களும் பாடுகிறார்கள். இது எவ்வாறு ஒவ்வும்?

கைவல்லிய நவநீதத்திலே ஆசான் மாணவனுக்கு இதை விளக்குகிறான்.

"நல்நாயகன் அல்லாதவர்களை இவன் அல்லன், இவன் அல்லன் என்று கூறிய தலைவி, நாயகனைக் காட்டிக் கேட்டபோது அந்தத் தலைவியானவள் வெட்கமுற்றுப் பேசாதிருந்தாள் என்பதுபோல, இது அன்று இது அன்று எனத் தள்ளிப் பின்பு சேஷித்து நின்ற பரப்பிரம வஸ்துவை வேதமானது சொல்லாமற் சொல்லும்" என்பது அருணாசல சுவாமிகளின் கைவல்லிய நவநீத உரை!

தன்பதி யல்லாப் பேர்கள்
தமைஅல்லன் அல்லன் என்றாள்
அன்பனைக் கேட்ட நேரம்
அவள்வெட்கி மௌனம் ஆனாள்
என்பது போல நீக்கி
இதன்று இதன்று எனச்சே டித்த
பின்பரப் பிரமம் தன்னைப்
பேசாமல் பேசும் வேதம்

என்பது கைவல்லியப் பாடல்.

இனி இரண்டாவதான மனத்தின் செயலைத் தாண்டவமூர்த்தி சுவாமிகள் விளக்குகிறார்.

இந்திரியங்களுக்குத் தலைவன் ஞானமாம். இந்நினைவுகள் 'புத்தி' எனவும் 'மனம்' எனவும் புறத்திலும் அகத்திலும் சஞ்சரிக்கும்.

இந்த வகையிலே ஆராயும்போது, கண்ணாடியிலே நமது முகத்தைப் பார்ப்பது போல, சித்தம் புறப்பொருளைக் காண்கிறது. இதனுடைய அதிநுட்பம் என்னவென்றால் மனமானது வெளிமுகமாகப் பார்க்கும் போது பரம்பொருள் புலனாவதில்லை. உள்முகமாகப் பார்க்கும்போது அது புலப்படும்.

மனத்திலே நற்செயல்களுக்குரிய சத்வகுணம் மிகும்போது நல்வழி யாகிய இறையிணக்கம் ஏற்படுகிறது. ரசோகுணம் என்னும் பண்பு மிகும் போது, உலக அறிவும் நூலறிவும் மிகுகின்றன. மந்தமாகிய தமோகுணம் மிகும்போது அசுர இயல்புகள் பொருந்துகின்றன என்பது பெரியோர்கள் வாக்கு.

மனத்தின் இயல்பான நிலை சத்துவ வடிவு. எனவே மற்ற இரண்டு பண்புகளும் அதோடு வந்து சேர்ந்தவை. அவற்றை நசுக்க வேண்டும். நசித்தால் நசித்துப் போகக் கூடியவை அவை. மானவன் தனது பயிற்சியினால் சத்துவ குணத்தை வளர்த்துக் கொள்ளும்போது இறையிணைப்பும் வளர்கிறது.

உருவமற்றதும் அறிவில் உருவானதுமே மனம். அது அமைதி என்ற சத்துவப் பண்பை மட்டுமே நிலைபெறச் செய்து, அசைவின்றி மற்றப் பண்புகளை நீக்கி நிற்கும்போது, அறிவுக்கு அறிவான பேரறிவையும் அதனால் துய்க்கமுடியும் என்பதே சித்தர்களின் முடிவாகும்.

இனி, சொல்லையும் மனத்தையும் இறைவனை நோக்கிப் பாய்ச்சுதல் என்னும் பயிற்சி இந்த விளக்கத்தின் தொடர்பாக நாம் ஆராயவேண்டிய ஒன்றாகும்.

மந்திரங்களைச் சொல்வதனால் இறைவன் சொற்களுக்குள் அடங்கிவிடுகிறானா, எந்திரக் கோடுகளுக்குள் அடைபடுகிறானா என்பதை முதலில் ஆராயவேண்டும்.

மந்திரங்கள், சக்கரங்கள் ஆகிய இரண்டுமே ஒலி அதிர்வுகளை மையமாகக் கொண்டு தோன்றியவை. நிறைமொழி மாந்தரின் ஆணையில் எழுந்து வந்தவை அவை. எனவே மற்ற மொழிகளுக்கும், படங்களுக்கும் இல்லாத ஓர் ஆற்றல் இவற்றுக்கு உண்டு. இந்த ஆற்றலானது மந்திரச் சொற்களுக்கும், சக்கரத்தின் கட்டங்களுக்கும் மட்டுமே அமைந்ததாகாது. அவற்றை இயற்றித் தந்த முனிவர்களின் ஆன்ம ஆற்றலுக்கும், அவற்றைப் பயில்கிற மாணவனுக்கும் இடையே யுள்ள தொடர்பாக, ஒரு பாலமாக, அமைகின்ற சித்தத்தின் ஆற்றலை யும் பொறுத்துத்தான் மந்திரங்களும் எந்திரங்களும் வேலை செய்யும். அதனாலேதான் இந்தப் பாலமான எந்திரங்களுக்குப் பற்பல கோடு களும், வட்டங்களும் கட்டங்களும் அமைத்து ஒருவனுடைய மனம் அதில் ஈர்க்கப்படுமாறு ஆன்ம வடிவம் அமைக்கப் பெறுகிறது. அதோடு கூட, எந்திரத்தை இயற்றித் தருகிறவன் தனது ஆன்ம ஆற்றலையும் அதனுள் பாய்ச்சித் தருகிறான். இந்த அடிப்படையை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. எந்திரங்கள் என்பவை வெறும் கோலங்கள் அல்ல.

இயற்றியோனின் ஆன்ம நிறுவனம் பெற்ற உயிராற்றல்கள் அவை. அந்த ஆற்றல்கள் எந்திரங்களின் கோடுகளுக்குள்ளும், வளைவு நெளிவு களுக்குள்ளும் இழைகிறது. கட்டங்களுக்குள்ளே அமர்ந்துள்ள எழுத்துக்களிலே நின்று பேசுகிறது. மொத்தத்தில் ஓர் எந்திரத்திற் குள்ளே ஒரு பெரிய முனிபரம்பரையே குரல் கொடுக்கிறது. ஒலி அதிர்வைப் புரிகிறது! வானொலி நிலையமாக அமைந்து ஒலி அலைகளை எழுப்பி அனுப்புகிறது!

இனி, மந்திரங்கள் பற்றி ஓர் அடிப்படையான உண்மையைக் கூற வேண்டும்.

பதஞ்சலி முனிவர் வடமொழியில் இயற்றியுள்ள யோக சூத்திரம் என்னும் தமது யோகநூலில் இதுபற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு மந்திரத் தைப் பொருள் தெரியாமல் உச்சரிக்கும்போது அது முழுதும் பயன் தருவதில்லை என்கிறார் முனிவர். அந்த மந்திரத்தை ஓதும்போது, அதனுடைய பொருளை மனத்தில் வாங்கி ஓதுகிறவனின் சித்தத்தில், அந்த மந்திரத்துக்குரிய வழிபடு பொருள், அந்த மந்திரத்துக்கு உரிய மூர்த்தியின் வடிவநிலை, முழுமையாகப் பதியும்போதுதான், அந்த மந்திரத்துக்குரிய ஒலி அதிர்வுகள் முழுமைபெற்று எழுகின்றன. அப்படி எழுந்தாலேதான் அந்த மந்திரத்துக்குரிய பயனை அதை ஓதுபவன் அடைகிறான். இந்த உண்மையை வடமொழியில் பதஞ்சலி தமது சூத்திரத்திலே ஐயந்திரிபறக் கூறுகிறார் என்பதோடு, சித்தர்களும் தமிழிலே அருளியுள்ள தம் நூல்களில் அழுத்தமாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

மந்திரங்களின் பொருள் என்பது இருவகைப்படும். மந்திரங்களுக் குள்ளே பின்னிக்கொண்டு நிற்கிற சொற்களின் பொருள் முதலாவ தாகும்.

இரண்டாவது அம்சம் மந்திரங்களிலே மொழிப்பொருள் என்று நிகண்டிலே காணமுடியாத சில எழுத்துக்கள் உள்ளன. இவற்றுக்குச் சொற்பொருள் கிடையாது. ஆனால் ஒலிப்பொருள் என்று ஒரு நுட்பம் உள்ளது.

தொல்காப்பியத்திலும், நன்னூலிலும் பிற இலக்கணச் சுவடி களிலும், எந்த எந்த எழுத்து உடம்பின் எந்த எந்த இடத்தில், எந்த எந்தச் செயலினால் எழுகிறது என்று, வரையறுத்துச் சொல்லப் பெற்றுள்ளமை நமக்குத் தெரியும் அல்லவா? இவ்வாறே மந்திரங்களி லுள்ள பீஜங்கள் என்னும் ஒலிவித்துகள் நமது உடம்பின் எந்தப் பகுதி களிலே மையம் கொண்டுள்ளன, எங்கிருந்து அந்த ஒலி தோன்றுகிறது என்பதை, யோக சித்தர்கள் கண்டு சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தத் தோற்ற மையங்களுக்கு 'இடங்கள்' என்றும், 'தானங்கள்' என்றும் பெயர்.

மந்திரங்களை ஒருவன் ஓதும்போது அவற்றைப் பொருள் தெரியா மல் ஒருவன் 'மொண மொண'ப்பதால், பயன் இல்லை. எத்தனை ஆண்டுகள் எத்தனை ஆயிரம் தடவை அவ்வாறு செய்யினும் சித்தி கிட்டாது. இடங்கள் அல்லது தானங்கள் ஆசானிடம் தெரிந்து

கொள்ளவேண்டும். 'உபதேசம்' என்றாலே உடனிருந்து காட்டுதல் என்பதுதான் பொருளாகும். எனவே இந்த இடங்களை ஞானகுரு உணர்த்தவேண்டும். அதன்பிறகு சித்தத்திலே அந்த மந்திரங்களிலுள்ள சொற்பொருளைத் தேக்குவதோடு, சொற்பொருளைக் கடந்த ஒலிகளை, அவற்றின் பொருளாகிய தானநிலை அதிர்வுகளைக் கொண்டு ஒலிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்யும்போது அந்தந்தத் தானங்களிலே சித்தத்தை நிறுத்தி, அந்த அதிர்வுகளைச் சித்தத்திலே வாங்கி எதிரொலி போன்று இணை அதிர்வாக ஒலிக்கும்படி செய்ய வேண்டும். இப்படிச் செய்வதுதான் மந்திரம் 'ஓதுதல்' என்பதன் நுட்பம்.

ஆகவே சித்தர் இலக்கியங்கள் மந்திர உச்சாடணங்களைப் பற்றிக் கூறுகிற சட்டங்கள் இரண்டாகும். ஒன்று, மந்திரங்களை ஓதுபவன் அவற்றின் சொற்பொருளை அறிந்து, அந்த மந்திரங்களுக்குரிய இறைவடிவின் தோற்றத்தைத் தன் சித்தத்திலே பதித்துக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டாவது, அந்த மந்திரங்களிலே உள்ள 'பீஜங்கள்' என்னும் தாய் ஒலிகள் மையம் கொண்டும் தோன்றியும் இயங்குகிற உடம்பின் உறுப்புக்களை அல்லது இடங்களைச் சித்தத்தோடு பிணைக்க வேண்டும். அந்தந்த இடங்களைத் தொட்டுநின்று ஓதவேண்டும். இவ்வாறு செய்தால்தான் அந்த மந்திரங்களின் பயனை நாம் அனுபவிக்க முடியும்.

இனி, மந்திரம் ஓதுதல் என்ற செயல் இல்லாமலேயே இறை ஆற்றலை எய்துகிற முறையையும் சித்தர்கள் வகுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது மனத்தை நேராகவே இறைவன்பால் அழைத்துச் செல்கிற முறை.

நீதிமன்றங்களிலே ஒரு வழக்கறிஞரை அமர்த்திக்கொண்டு அவர் வாயிலாக நம் வழக்கை வாதிடுவது உண்டு. மந்திரமுறை என்பது இவ்வகையைச் சேர்ந்தது. இவ்வாறில்லாமல் வழக்காடி என்பவன் தானே தன் வழக்கை வாதிடுவது உண்டு. யோகம் என்பது இந்த இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தது. ஒருவன் தானே தன் வழக்கை வாதிடுவதற்கு அவன் சட்ட ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் அல்லவா? அவ்வாறுதான் யோகநிலையிலே இறைவனை அணுகுகிற மாணவன், தன் வழக்கிலே புகுமுன்பு யோகப் பயிற்சி முறைகளை நன்றாகக் கற்று, அவற்றின் சட்ட ஞானத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இந்தச் சட்ட ஞானத்தை உணர்ந்து தேர்ந்தவன் தானே நேர்முகமாக, ஒரு வழக்கறிஞரின் சார்புத் துணையின்றி, நீதிமன்றத்தில் நேர்தொடர்பு கொள்ளலாம். இதைப்போலத்தான் யோகம் பயில்கிற மாணவன் தனது உடம்பாகிய தெய்வ மன்றத்திலே இறைவனுக்கு முன் சித்தமாகிய கூண்டிலே நேர் நிற்கிறான். அவனுக்கு மந்திரம் எந்திரம் போன்ற வழக்கறிஞர்களின் சார்புக்கு அவசியமில்லை. இத்தகைய தன்னாட்சியுடைமையே யோகப் பயிற்சியின் தனிப்பண்பும் அதன் மாண்புமாம்.

யோகப்பயிற்சி என்ற வழியிலே முன்னேறுகிற மாணவனுக்கு மொழியும் செயலும் சித்தமேதான். அவன் வழிபடுகிற கோயில்

வெளியே இல்லை; இந்த யாக்கையேயாம். மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய அனைத்தும் இந்த உடம்புக்குள்ளே உள்ளன. க்ஷேத்திராடனம் செய்வது என்று உலக வழக்கிலே சொல்கிறோமே, அத்தகைய பயணச் செலவுகள், போக்குவரத்துகள், அனைத்தும் உடம்புக்கு உள்ளேதான், புறத்தே இல்லை!

பயணம் என்னவோ எளிதுபோலத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அனுபவத்தில் அப்படியா?

மனிதன் காசிக்குச் செல்வான். கன்னியாகுமரியில் நீராடுவான். திருப்பதிக்கு நடந்தே செல்வான், கோவிந்தாப் போட்டுத் தரையிலே உருண்டுகொண்டுங்கூட ஏகிடுவான். இத்தகைய பயணங்கள் அவனுக்கு எளிதானவை. இன்னும் சொல்லப்போனால் ஆகாய விமானத்தில் பறந்து சென்று பல்லாயிரம் காதங்களுக்கு அப்பாலும் போய் விடுவான். ஏன்? சந்திரமண்டலத்துக்குள்ளேகூடச் சென்றுவிடுகிறான். ஆனால் நகர்வதற்கே அவசியம் இல்லாத, இருந்த இடத்திலேயே இருந்துகொண்டு செய்கிற, இந்த உட்பயணம் அவனால் எளிதில் முடிகிறதில்லை. விமானத்திலே பறந்து சந்திர மண்டலத்துக்குச் செல்வதைவிட, மனக்கதவைத் திறந்துகொண்டு இந்த உடம்பாகிய கோவிலுக்குள்செல்வது அவனால் முடிகிறதில்லை.

எளியதுபோல் தோன்றி மிகவும் அரிதாக இருக்கிற இந்த உடற் பயணத்திற்கான வழித்துணைதான் சித்தர் இலக்கியம். புகைவண்டித் துறையினரும், நெடுஞ்சாலைப் பேருந்து நிலையங்களும், வழிகாட்டி நூல்களும் வரைபடங்களும் எழுதி அச்சிட்டு வழங்கி உள்ளார்கள் அல்லவா? இத்தகைய பயணத்துணையே சித்தர்கள் வழங்கியுள்ள யோகநூல் இலக்கியம். ஆனால் ஒன்று முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். வழிகாட்டி நூலை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, அந்த நூலறிவை மட்டும் கொண்டு, இந்த உடற் பயணமாகிய யோக யாத்திரையை மேற்கொள்ளக்கூடாது. வழிகாட்டி என்பது ஒரு நூல் தான். ஆனால் வழித்துணை என்பதோ ஓர் சித்தனாகிய ஆசானின் நேர்முகத் துணையாகும். இதன் காரணமாகத்தான் பயிற்சி நூல் களை அருளியுள்ள சித்தர்கள் எல்லாரும், தங்கள் பாடங்களை மொழிகளிலே சொல்லியிருப்பதோடுகூட, மனத்தையும் அதன் செயல் களையும் இறையுணர்விலே ஈடுபடுத்துவதற்கு ஓர் நேர்முக ஆசான் இன்றியமையாதவன் ஆகிறான் என்பதை வற்புறுத்துகிறார்கள். எச்சரிக்கையும் செய்கிறார்கள்.

ஞானத்தைப் பெறவிரும்பும் மாணவர்கள் அனைவர்க்கும் சித்தர் இலக்கியத்தைப் போலவே இந்த அறிவுரையான எச்சரிக்கை முக்கிய மானதாகும்.

★

# 15. உடம்புக்குள் வல்லமைகள்

சித்தர்களுடைய இலக்கியத்தில் மிகவும் முக்கியமாக விளக்கப்படுகிற ஞான யோகமுறைக்குக் குண்டலி யோகம் என்று பெயர். நம் முடைய தமிழ்நாட்டு மக்களுக்காகச் சித்தர்கள் வழங்கியுள்ள இந்த யோகமுறை விளக்கம் வேதம் என்றே அழைக்கப்பெறுகிறது! இந்த வேதப் பொருளை ஆசான் மூலம் பெற்ற பயிற்சியோடு, தாங்கள் அனுபவித்துக் கண்ட பேரின்ப முறைகளையும் இணைத்து, மிக விரிவாகவே இலக்கியங்களில் விளக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த அனுபவ ஞான வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள வழிகள் இரண்டாம். அந்த இரண்டில் ஒன்றே சரவழி அல்லது மூச்சு வழியாகும். இரண்டாவது வழி, சுரவழி அல்லது நாதவழியாகும். இந்த இரண்டாவது வழியானது ஒலியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. முதலாவது வழி சுவாசத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவற்றையே சரம் என்றும், சுரம் என்றும் வேறு பெயர்களிலும் அழைத்துள்ளார்கள். இந்த இரண்டு வழிகளைத் தவிர, மூன்றாவதும் பல சித்தர்களால் பயின்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ளதுமான வழி ஒளியின் வழியாகும்.

சரவழி என்பது நாசியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மூக்கிலுள்ள வலப்புழை, இடப்புழை ஆகிய இரண்டு துவாரங்களின் வழியாகத் தனித்தனியே இழைகின்ற மூச்சையும், இந்த இரண்டிலும் சேர்ந்து ஒரே சமயத்தில் இழைகிற மூச்சையும் கொண்டு, உடற் பயிற்சியின் மூலம் உள்ளத்தையும் ஆன்மாவையும் உணர்ந்து தொழிற் படுகின்ற முறையே சரமுறை.

செவியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஒலி அலைகளை உள்ளும் புறமுமாகக் கட் டுப்படுத்தி, புறத்தே கேட்கின்ற ஒலியைப்போல் உடம்பின் உள்ளே ஒலி கேட்கும்வண்ணம், பற்பல நுட்பமான முறையிலே பயிற்சி செய்து, உடலையும் உள்ளத்தையும் ஆன்ம ஒட்டத்தையும் இயக்குகின்ற முறையே, சுரமுறை அல்லது ஒலியோகம் என்ற பயிற்சியாகும்.

இந்த இரண்டைத் தவிர, வலக்கண், இடக்கண் ஆகிய இரண்டு கண்களின் வழியே மூன்றாவது சூக்குமக் கண்ணாகிற நெற்றிக் கண்ணையும் இணைத்து, இந்த மூன்று நாடிகளையும் உள்ள உணர்வு கொண்டு இயக்கி, அந்த இயக்கத்தின் வழியாக உடம்பையும் உள்ளத்தையும் பேருணர்வுடன் கட்டுப்படுத்தி ஆளுகின்ற முறை சித்தர்களால் ஒளிமுறை என்று அழைக்கப்பெறுகிறது.

சித்தர்களின் இலக்கியங்களை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தோமானால் எந்த ஞானி எந்த முறையை எவ்வாறு சொல்லியிருந்த போதிலும்,

அந்த முறைகள் அனைத்தின் அடிப்படையுமே இந்த மூன்று முறைகளில் ஏதாவது ஒன்றன் வகையில் அடங்குவதாக அமைந்திருக்கிறது.

சித்தர்களுடைய இலக்கியங்களில் காணப்பெறுகின்ற இன்னொரு வகையான, சுவையான உண்மை என்னவென்றால், சமஸ்கிருதமான வடமொழியையும், தமிழ் மொழியாகிய தென்மொழியையும், இரண்டையும் ஒருங்கே கற்றுணர்ந்த சில மகான்கள், இந்த இரண்டு மொழிகளையும் சக்தி, சிவன் என்ற பெயரால் அழைக்கிறார்கள். அதாவது வடமொழியைச் சக்தியின் பாஷை என்றும், தமிழ்மொழியைச் சிவனுடைய மொழி என்றும் சில சித்தர்கள் அழைக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு மொழிகளிடத்திலுமே அவர்களுக்கு ஆர்வமும், பயிற்சியும் இருந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். அதோடுகூடச் சித்தர்கள் எப்படி மத வேறுபாடுகளைக் கடந்து ஞான நிலையிலே நின்று பேசுகிறார்களோ, அவ்வாறே அவர்கள் மொழிகளின் உயர்வு தாழ்வுகளையும் கடந்து, எல்லா மொழிகளையும் ஒருசேர மதிக்கும் நிலையிலிருந்து பாடுகிறார்கள். சித்தர்களுக்கெல்லாம் சித்தராகிய திருமூலர் எல்லா மொழிகளுமே தேவ பாஷைகள் என்று கூறுகிறார். அவருடைய காலத்தில் நம்முடைய நாட்டில் பதினெட்டு மொழிகள் வழங்கிவந்ததாகத் தெரிகிறது. இந்தப் பதினெட்டு மொழிகளுமே அண்ட முதல் வனாகிய அரன் அருளிய மொழிகள் என்று திருமூலர் கூறுகின்றார்:

பண்டிதர் ஆவார் பதினெட்டு பாஷையும்
கண்டவர் கூறும் கருத்தறிவார் என்க
பண்டிதர் தங்கள் பதினெட்டு பாஷையும்
அண்ட முதலான் அரன்சொன்ன வாறே

என்பது திருமூலருடைய திருமந்திரம். பின் அத்தியாயங்களில் இதன் நுட்பம் மேலும் ஆழமாக ஆராயப்படுகிறது.

ஆகவே சித்தர்களுடைய இலக்கியத்திலுள்ள கருத்துக்கள் அனைத்தும், எல்லா மொழிகளுக்கும், எல்லா வட்டாரத்து மக்களுக்கும், பொருந்தக்கூடிய பேருண்மைகளை உணர்த்துகின்ற உயர் தனிப் பெருங் கருவூலங்களாம். அதனாலேதான் திருமூலர் தம்முடைய முன்னுரையிலேயும்,

யான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇவ் வையகம்

என்று பாடுகிறார்.

தமிழ்நாடு என்றோ, வடநாடு என்றோ எல்லை கூறாமல் வையகம் என்று உலகம் முழுவதையுமே உள்ளடக்கிக் கூறுவதன் நோக்கம் சித்தர்கள் அனுபவித்த பேரின்பமும், அவர்கள் கண்டு விளக்குகிற மெய்ஞ் ஞானமும், எல்லா மதத்தினருக்கும், எல்லா நாட்டு மக்களுக்கும் பொதுவானவையாகவும், எல்லாருக்கும் எப்பொழுதும் பயன்படுபவையாகவும் விளங்குவன என்பதே.

உடம்பும் உள்ளமும் உயிரும் எல்லா நாட்டு மக்களுக்கும் ஒரே இலக்கணத்திலேதான் அமைந்திருக்கின்றன. இந்திய மக்களுக்கு இரண்டு கண்கள்; எகிப்துமக்களுக்கு மூன்று கண்கள்; ரஷ்ய மக்களுக்கு

நான்கு கண்கள் என்று இல்லை. அதுபோலவேதான் உடம்பின் பிற உறுப்புகளும் உள்ளத்தின் அமைப்பும் உயிரின் இயக்கமுமாகும். எல்லா மதத்தவர்களுக்கும் உடம்பும், அதன் உள்ளே இயங்குகிற உள்ளமும், இவற்றுக்கு ஆதாரமாக அமைந்த உயிரும் ஒரே பாங்கில்தான் படைக்கப்பெற்றுத் தொழிற்படுகின்றன. எல்லா மொழியினருக்கும், எல்லா மதத்தினருக்கும், எல்லா நாட்டினருக்கும் உடம்பும் உள்ளமும் உயிரும் ஒரே பாங்கில் அமைந்துள்ள காரணத்தால், தமிழகத்துச் சித்தர்கள் கூறுகிற ஞானமே மேனாட்டு ஞானிகள் கூறுகிற ஞானமாகவும் அமைந்திருக்கிறது. சான்றாக, ரோம் நகரத்திலே வாட்டிகன் தலைநகரத்திலுள்ள புனித பீட்டர் தேவாலயத்தின் உள்ளே நுழைந்தோமானால், பீட்டர் முனிவருடைய சிலையும், அந்தக் கருவறையிலிருந்து கிளம்புகின்ற ஞான அலைகளும், தமிழ்நாட்டுச் சித்தர்களின் ஜீவ சமாதியையே நினைவூட்டுவனவாக அமைந்திருப்பதை நான் இத்தாலி சென்றிருந்தபோது நேரிலே கண்டேன். எனவேதான், உடம்பு சம்பந்தப்பட்டவரை எப்படி மேனாட்டில் செய்யப்பட்ட மருந்தானது நம்முடைய நாட்டு மக்களின் நோயைக் குணப்படுத்துகிறதோ, அதுபோலவே, எல்லாநாட்டு ஞானமும் உலக மக்களிலே யாவருடைய உள்ளத்தையும் அந்த உள்ளத்தின் நோயையும் ஆற்றுகிறது. ஆகையால்தான் சித்தர் இலக்கியங்களை உலகப் பெரு நூல்கள் என்றும் உலகப் பொது நூல்கள் என்றும் நாம் அழைக்கிறோம்.

இந்த நோக்கோடு பார்க்கும்பொழுது குண்டலி யோகம் என்று அழைக்கப்படுகிற சித்தர்களின் யோக ஞான முறையானது, உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பயன்படக்கூடிய பல இரகசியப் பேருண்மைகளைத் தன்னுள் அடக்கி நிற்கிறது. எல்லா நாட்டு ஞானிகளும், உடம்பினுள்ளே உள்ள ஆதார நிலைகளைப் பேசும்பொழுது, உயிர் இயக்கத்தின் நுட்பமான ஆற்றல்களுக்குத் தோற்றுவாயாகச் சொல்லுகிற நிலை இந்தக் குண்டலியாகவே விளங்குகிறது. பாஷைகள் பலவாக இருக்கலாம். சித்தர்கள் பலராக இருக்கலாம். ஆனால் அடிப்படையான யோகமுறை ஒன்றாகவே இருக்கிறது. இவை அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக விளங்குவதே குண்டலினி என்ற ஆற்றலும் குண்டலி யோகம் என்ற பயிற்சி முறையும் ஆம்.

சித்தர் இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் காணப்பெறுகின்ற குண்டலி யோக இரகசியங்கள் அனைத்தையும் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது, எல்லா நூல்களுக்கும் பொதுவான சில இரகசியங்களை ஒருமைப் பாட்டுடன் ஒரே குரலில் பேசுவதைக் காண்கிறோம். அத்தகைய பேருண்மைகளைத் தொகுத்துக் கூறுகிற சித்தர் நூல்கள் தமிழ்மொழியில் நூற்றுக்கணக்காகச் சுவடி வடிவில் இருப்பினும், இவற்றிலெல்லாம் முக்கியம் வாய்ந்தவை அவ்வை அருளிய சித்தர் இலக்கியமாகிய குறளும், திருமூலர் திருமந்திரமும், பதினெண் சித்தர்களின் ஞானக் கோவையும், நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் போன்று அவற்றின் சந்தத்திலே அமைந்த கும்மி, கண்ணி, சிந்து போன்ற ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களும், இன்னும் அச்சு வடிவத்திலே வெளிவராத ஓலைச்சுவடிகளில் அமைந்த சில இரகசிய நூல்களும் ஆம். இவை அனைத்திலும்

கூறப்பட்டுள்ள குண்டலி யோகம் பற்றிய இரகசியங்களைத் தொகுத்து ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவை மூன்று பெரிய பிரிவிலே அடங்குவனவாக இருக்கின்றன.

முதலாவது பிரிவு, இந்த உடம்பின் ஆதார நிலைகளைக்கொண்டு செய்கின்ற பயிற்சியாகும். இரண்டாவது பிரிவு, இந்தப் பயிற்சியின் மூலம் அனுபவிக்கின்ற திருவருளாகிய ஆனந்தத்தைப் பற்றியதாகும். மூன்றாவது பிரிவு, இந்த ஆனந்தம் என்ற வழியேசென்று பேரானந்தம் என்கின்ற வீடுபேறு பெறுகின்ற பயிற்சிமுறையாகும். இந்த மூன்று முறைகளையும் கூறுகின்ற சித்தர் இலக்கியங்களின் பேருண்மைகளில் மிகவும் முக்கியமான சிலவற்றை இங்கே பார்ப்போம்.

பிறப்பு இறப்புகள் இந்த உலகில் ஏற்படுவது பற்றி நம்முடைய சித்தர்கள் சில தத்துவங்களை ஆராய்ந்து கூறியிருக்கிறார்கள். ஒரு குழந்தை கருவிலே உருவாகவேண்டுமென்றால், அதற்குத் தாய் தந்தையர்களுடைய ஆற்றல்களின் இணைப்பு மட்டும் போதா என்ற பேருண்மையை ஞானிகள் வற்புறுத்துகின்றார்கள். ஓர் ஆடவனும் ஒரு பெண்ணும் கூடுகின்ற ஒரு காரணத்தால் மட்டும் கருவானது தரிப்ப தில்லை. ஒரு குழந்தை உண்டாவதற்குத் தந்தையின் விந்துவும் தாயின் சோனிதமும் மட்டும் போதவில்லை. வேறு சில ஆற்றல்கள் இந்தத் துளிகளை இணைத்து ஒன்றுபடுத்த வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. இந்த நிலையை ஆராய்ந்த சித்தர்கள், பிறப்புக்குக் காரணம் ஆண்மை பெண்மையாகிய இரண்டு ஆற்றல்களின் இணைப்பு மட்டும் அல்ல என்றும், இந்த ஆற்றல்களோடு சேர்ந்து ஐந்து பூத ஆற்றல்களின் கூறுகளும் இணையவேண்டுமென்றும் கண்டு சொல்லி யிருக்கிறார்கள். இல்லையென்றால் மனிதப் புணர்ச்சி ஒவ்வொன் றிலுமே ஒரு கரு உற்பத்தியாகிவிட வேண்டுமல்லவா? நடைமுறையில் அப்படி நிகழ்வதில்லையே!

ஓர் உடம்புக்குள்ளே ஓர் உயிர் புகுவதற்கு அண்டமெங்கும் நிறைந்துள்ள பரம்பொருளின் ஒரு கூறு உட்சென்று ஆற்றல்களை ஆற்றுப்படுத்த வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இந்த அடிப்படை ஆற்றல் ஐம்பூத ஆற்றல்களின் கூறுகளையும், ஆண்மை பெண்மை யாகிய ஆற்றல்களையும், எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக இணைத்து, ஒரு குயவன் மண்பாண்டம் செய்வதுபோல மனித உருவை ஆக்க வேண்டிய தத்துவமே பிறப்பின் பேர் இரகசியமாகும். உடம்புக்குள் செல்லவேண்டிய உயிரானது, பரம்பொருளின் ஆற்றலாகிய பேராற் றலை வேண்டிப் பிடித்து, அதனுடைய பேருதவி கொண்டு, உடம்பாகிய மட்பாண்டத்திற்குள் புகுந்து செயற்படுகிறது. இதனைத்தான்,

நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி - அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டிக்
கொண்டு வந்தாண்டி ஓர் தோண்டி

என்று கடுவெளிச்சித்தர் பாடுகிறார். நந்தவனம் என்று குறிக்கப் பெறுவது பேரண்டமாகிய இந்தப் புவனத்தை. ஆண்டி என்பது தனி உயிர். அது ஒரு பரதேசியைப் போல் கட்டுப்பாடு இன்றி எந்த உடம்புக்குள்ளும் சிக்காமல் அலைந்து திரிகிறது. அந்த ஆண்டியாகிய

உயிர் குயவனாகிய பரம்பொருள் ஆற்றலை வேண்டி, அந்த ஆற்றலின் ஒரு கூறு தனக்கு ஆக்கிக்கொண்டு, இந்த உடம்பாகிய மட்கலத்துக் குள்ளே புகுந்து ஆடுகிறது, ஆட்டுவிக்கிறது. நாலாறு மாதம் என்று கூறப்படுவது சந்திரனுடைய கணக்குப்படி பத்து மாதங்கள் கொண்ட திதிக் கணக்காகிய இருநூற்று ஏழுபது நாட்களே. இன்றைய நவீன விஞ்ஞானக் கணக்கின்படியும் ஒரு கருவின் வளர்ச்சிக்காலம் ஏறத்தாழ இருநூற்று ஆறுபத்து ஏழு நாட்கள் என்றே கூறப்படுகிறது அல்லவா?

இந்தக் கருத்தையேதான் பாம்பாட்டிச் சித்தரும் தம்முடைய நூலிலே பாடுகிறார்:

ஊத்தைக் குழியிலே மண்ணெடுத்து
உதிரப் புனலிலே உண்டை சேர்த்து
வாய்த்த குயவனார் செய்யும் பாண்டம்

என்று இந்த உடம்பாகிய மட்கலத்தை உருவகத்திலே வருணித்துப் பாடுகிறார் இந்தச் சித்தர்.

குயவனார் என்று கூறப்படுவது ஒரு கரு உருவாவதற்கு வேண்டிய பேராற்றலாகிய பரம ஆற்றலையே. மண்ணும், புனலும் தாய் தந்தையர்களுடைய விந்து நாதமாகிய உடற்கூறுகளே. குயவனுக்கு ஒரு மண்பாண்டம் செய்வதற்காக மண்ணும் தண்ணீரும் மட்டும் இருந்தாற் போதாது. அந்த மட்பாண்டத்தை உபயோகப்படுத்து வதற்குரிய தேவை கொண்ட ஒரு மனிதன், தனக்கு ஒரு மண்பாண்டம் வேண்டுமென்று கேட்கவேண்டியது இருக்கிறது. எப்படியென்றால் பாண்டம் செய்பவன், இந்தப் பாண்டத்தைத் தானே உபயோகப் படுத்துவதில்லை. பிறன் ஒருவனுடைய உபயோகம் கருதியே குயவன் மண்பாண்டம் செய்கிறான். அப்படி அந்த மண்பாண்டத்தைப் பயன் படுத்துகின்ற வாடிக்கையாளரே தனி உயிர் ஆகும். எத்தனைதான் உயிர் அந்த மட்பாண்டத்தைத் தனது என்று சொந்தம் கொண்டாடி னாலும், அந்த மட்பாண்டத்திற்கு உரியவன் அதைப் படைத்த அந்தக் குயவனேயாகும். குயவனுடைய கைவண்ணம் அந்த மட்பாண்டத் திற்குள் விளையாடுகிறது. அவ்வாறே தனி உயிர் இயங்குகின்ற இந்த உடம்புக்குள்ளே, பரம்பொருளின் கலை அடங்கி நிற்கிறது. இதைத் தான் சித்தர்கள் குயவன் என்றும், மண் என்றும், உதிரப்புனல் என்றும் பாடுகிறார்கள். மண்ணும், புனலும், சூளையின் நெருப்பும், அந்த நெருப்பை இயக்குகிற காற்றும், பிற துணைக் கருவிகளும் ஐம்பூத ஆற்றல்களாம். இந்த ஐம்பூத ஆற்றல்களும் களிமண்ணில் சென்று செயற்பட்டால்தான் மட்பாண்டம் உருவாகிறது. எனவேதான் ஒரு குழந்தையின் கரு உருவாவதற்குத் தாய் தந்தையரின் உயிர் ஆற்றல் களோடு சேர்ந்து, வேறு ஆற்றல்களும் இணையவேண்டியதிருக்கிறது என்பதைச் சித்தர் இலக்கியம் வற்புறுத்துகிறது. இந்த ஐம்பூத ஆற்றல் கள் எவ்வெப்போது தாய்தந்தையரின் ஆற்றல்களோடு இணைகின்றன என்பதற்கும் ஒரு கணக்கு, சித்தர்களால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கணக்கு, ஒரு பெண் மாதவிடாயாகிக் குளிக்கின்ற நாளுக்கும், வளர் பிறை தேய்பிறை ஆகிய திதிகளின் கணக்குக்கும் இணைந்த முறையில் அமைந்திருக்கிறது. இந்தக் கணக்கின் நுட்பத்தைச் சித்தர்கள் விளக்கு கிறார்கள்.

ஒரு பெண் மாதவிடாய் ஆகி இன்னின்ன நாட்களில் கரு உண்டாகும், மற்ற நாட்களில் உண்டாகாது என்ற கணக்கை நம்முடைய சித்தர்கள் கூறுவது ஐம்பூத ஆற்றல்கள் இணைகின்ற கணக்கிலேதான். சான்றாக, ஒரு பெண் விடாயாகிக் குளித்த பதினேழு நாட்களுக்குப் பிறகு கருத்தரிப்பதில்லை என்று சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள்.

கருத்தரிக்கின்ற நாட்களின் கணக்குகளைக் கூறுகிற சித்தர்கள், பிறக்கும் பிள்ளைகளின் இயல்புகளைப் பற்றியும் சில இரகசியங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

சந்திர கலையாகிய இடது மூச்சு இழையும்பொழுது கணவனும் மனைவியும் கூடித் தரிக்கின்ற கரு பெண் குழந்தை என்றும், வலது சரமாகிய சூரியகலை இயங்கும்போது தரிக்கின்ற கரு ஆண் குழந்தை என்றும், சுழுத்தியாகிய நடுநாடி பேசும்பொழுது தரிக்கின்ற கரு வீணாகும் என்றும், உருவாகாது என்றும், சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள். இதோடுகூட மேலும் சில ஆழ்ந்த செய்திகளைச் சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது.

அமாவாசை அன்று கூடித் தரிக்கின்ற கரு கறுப்பாகவும், நான்கு அல்லது ஆறு விரல்கள் உள்ளதாகவும் பிறக்கும் என்பது சித்தர் வாக்கு. தொலைதூரப் பயணம் சென்று திரும்பிய ஒருவன், அன்று இரவே தனது மனைவியைக் கூடி அப்போது தரித்தால், அப்படிப் பிறக்கின்ற குழந்தை அறிவு இல்லாத குழந்தையாக இருக்கும். அமாவாசை கழிந்த பிரதமையில் கூடித் தரிக்கின்ற கரு, பொய்பேசும் பிள்ளையாகப் பிறக்கும். அமாவாசை கழிந்த மூன்றாம் நாள் கூடிப் பிறந்த குழந்தை நீண்டநாள் வாழாது. முழுநிலவில் கூடிப் பிறந்த குழந்தை தண்டியாகவும், முடமாகவும் இருக்கும். இதை ஆனைவடிவு என்று சித்தர் இலக்கியம் வருணிக்கிறது. முழுநிலவு கழிந்த பிரதமையில் கூடிப் பிறந்த குழந்தை சிறுவயதில் பல கண்டங்களைத் தாண்டிப் பின்னர் நீண்ட ஆயுள் வாழக் கூடியதாக இருக்கும். பதினைந்தாம் நாள் கூடிப் பிறந்த குழந்தை பித்தம், கருங்குட்டம், வெண்குட்டம் அல்லது முயலகன் என்னும் நோயால் பீடிக்கப்படும் என்கிறது சித்தர் இலக்கியம்.

மேலும் சில சுவையான தகவல்களைச் சித்தர் இலக்கியம் நமக்குத் தருகிறது; அவை வருமாறு:

புணர்ச்சியின்போது பேசவொண்ணாத பேச்சுக்களில் ஈடுபட்டால் அலியாகப் பிறக்கும். புணர்கின்ற பெண் நிர்வாணமாகப் புணர்ந்தால் குழந்தை சோம்பேறிப் பிள்ளையாகும். மனைவியைத் தவிர வேறொரு பெண்ணின் நினைவிலே மனத்தைச் செலுத்தி, அந்த நினைவோடு தன்னுடைய மனைவியைக் கூடினால், அப்படித் தரிக்கின்ற கரு ஆறுவிரல் அல்லது நான்கு விரல் கொண்டதாக இருக்கும். பிறை கண்ட மூன்று, ஐந்து, எட்டு, பத்து ஆகிய நாட்களில், எந்த மாதத்திலும் ஆடவனும் பெண்ணும் உடலுறவு கொள்ளக் கூடாது என்று ஆன்மீகக் காரணங்களால் சித்தர்கள் தடை விதிக்கிறார்கள்.

வெள்ளிக்கிழமையில் பகல் நேரத்தில் மூன்றாவது சாமத்தில் உடலுறவு கொண்டு, அதன் பலனாகப் பிள்ளை பிறந்தால் அதற்கு மாறுகண் இருக்கும். ஒரு மாது சுதமான மூன்றாம் நாள் கூடிச் சில பல காரணங்களால் கருத்தரித்துவிட்டால் அந்தப் பிள்ளை திருடனாக மாறிவிடும். நான்காவது நாள் மூடனாக இருப்பதோடு, வறுமையில் வாடும் குழந்தையாக இருப்பான். ஐந்தாம் நாள் கூடிப் பிறக்கின்ற பிள்ளை கல்வி சிறந்து விளங்கும். ஆறாம் நாள் கூடித் தரிக்கின்ற கரு, கடவுட் கொள்கைகளையும் பெரியோர்களின் கருத்துக்களையும் மறுத்துப் பேசுகின்ற கேடான மதியுடைய பிள்ளையாக இருக்கும் என்று சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள். ஏழாவது நாள் கருத்தரித்தால் உண்மை மிகுந்த குழந்தையாக இருப்பதோடு ஈகை, இரக்கம் முதலிய நற்பண்புகள் நிறைந்த குழந்தையாக இருக்கும். எட்டாம் நாள் கருத்தரித்தால் அந்தக் குழந்தை தரித்திரத்தில் வாழக்கூடியது என்று ஐயம் திரிபறக் கூறுகிறது சித்தர் வாக்கு. ஒன்பதாம் நாள் தரிக்கின்ற கரு, மிக உயர்ந்த செல்வவளம் கொண்ட குபேர யோகம் என்ற பெருத்த யோகமுடைய குழந்தையாக உருவாகும். பத்தாம் நாள் தரிக்கின்ற கரு காமம் மிகுந்த பிள்ளையாகவும், கெட்ட பழக்கங்கள் கொண்டதாய்த் தனக்கும், குடும்பத்திற்கும், குலத்திற்கும் அவமானம் கொண்டு வருவதாகவும் உருவாகும். பதினோராம் நாள் தரிக்கின்ற கரு நோய் உள்ள குழந்தையாகும். பன்னிரண்டாம் நாள் கணவனும் மனைவியும் கூடுவது மிகச் சிறந்த செயல் என்றும், அப்படிப் பிறக்கின்ற குழந்தை பல கலைகளும் அறிவுநலன்களும் மிகுந்த மிகப்பெரிய பண்டிதனாகும் என்றும் உறுதி கூறப்பட்டிருக்கிறது. பதின்மூன்றாம் நாள் உருவாகின்ற குழந்தை அரசியல் ஞானமும், வருங்காலத்தை உணர்கின்ற விவேகமும் உடையதாகும். பதினான்காம்நாள் தரிக்கின்ற கரு, உலக இன்பங்களிலே திளைக்கின்ற போகியாகப் பிறக்கும். பதினைந்தாம் நாளின் கரு, ஓர் அரசனுக்கு ஒப்பான வளங்களும் ஆற்றல்களும் உடையதாக நற்புகழோடு திகழும். பதினாறாம் நாள் கூடிப் பிறக்கின்ற குழந்தை, பெரிய ஞானியாகவும் யோகியாகவும் தெய்வ ஆற்றல்கள் நிரம்பிய சித்தனாகவும் கூட உருவாவதற்குரிய வாய்ப்புகள் உடைய நன்மகவாகும் என்றும் சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது.

இனி, குழந்தை பிறக்கின்ற நாழிகையை வைத்தும் சில கணக்குகளைச் சித்தர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இந்தக் கணக்கு சோதிடவியலின் நுட்பமான கணக்குகளோடு பொருந்தியதாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்தக் கணக்கின்படி பகல் இரண்டாம் சாமத்திற்கும், இரவின் இரண்டாம் சாமத்திற்கும், நான்காம் சாமத்திற்கும், மிகச் சிறப்பான பல இயல்புகள் கூற்பட்டுள்ளன. இந்தச் சாமங்களோடு அந்தந்த மாதத்தில் சூரியன் நிற்கின்ற நிலையையும், சந்திரன் நிற்கின்ற நிலையையும், பிற கோள்களின் நிலையையும் விரிவாக ஆராய்ந்து குழந்தையின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, இயல்பு, ஆயுள், வாழ்வில் அடைகின்ற சாதனைகள் ஆகியவற்றை விரிவாகப் பேசுகிறது சித்தர் இலக்கியம்.

இன்றைய விஞ்ஞானத்திலே காஸ்மோ பயாலஜி என்று கூறப்படுகின்ற அறிவியற்றுறையின் நுட்பங்களை ஆராய்கின்ற மேனாட்டு